

Les obres de rehabilitació preveuen fer de nou l'escenari i el fossat de l'històric edifici

En marxa la restauració del Teatre Principal de Sabadell

Magda Méndez
SABADELL

Ja s'han iniciat les cales a diversos punts del Teatre Principal de Sabadell, en els treballs previs a les obres, que comportaran, entre d'altres canvis, que s'hi construeixin un escenari i un fossat nous.

Malgrat tot, les previsions apunten que les obres no s'acabaràn abans de tres anys i mig. L'Ajuntament de Sabadell ja ha licitat les obres de la primera fase de rehabilitació del Principal, que podrien iniciar-se al mes de març. El projecte de recuperació d'aquest edifici històric ha estat elaborat per Lluís Dilmé i Xavier Fabré, que han estimat que la inversió necessària per fer la rehabilitació és de 7.172.124 euros.

Fabré resumia el conjunt d'actuacions que s'hi hauran de portar a terme explicant que "cal dotar-lo d'un escenari nou, restaurar de manera exquisida la sala i intentar recuperar la seva situació original del segle XIX. També s'han de

L'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, al mig, escolta l'arquitecte Xavier Fabré, a la dreta

reformat totes les escales, per eliminar tot el que puguin ser barreres arquitectòniques i fer l'edifici absolutament accessible a tothom".

Una de les actuacions més destacades ve de la necessitat de construir un escenari completament nou, que tindrà una torre escènica amb pinta i contrapinta, apta per a tirs manuals i motoritzats. També hi haurà ponts i galeries, així com un pla d'escena desmuntable a la part central, practicable des del fossat d'escena. De fet, l'altre punt destacat és la creació d'un fossat sota el qual hi haurà un magatzem. El projecte preveu que es con-

Un dels punts destacats del projecte és la recuperació i incorporació al teatre dels antics salons del Cercle Sabadellès

servaran els elements de l'antiga tramoia que puguin ser d'interès històric i didàctic.

Un altre dels punts destacats del projecte de rehabilitació és la "recuperació i incorporació al teatre dels antics salons del Cercle Sabadellès",

segons explicava Fabré. Aquest és un saló de doble alçada i s'incorporarà a l'edifici renovat com a vestibul del primer amfiteatre, tot i que es preveu que també pugui servir com a "sala complementària" en la qual es podrien celebrar des de conferències fins a concerts de música.

L'alcalde de Sabadell, Manuel Bustos, explicava que es tracta d'un "edifici patrimonial d'una importància cabdal per a la nostra oferta cultural". Tot i que les obres es volen iniciar aviat, l'alcalde considera que enllestir-les en "menys de tres anys i mig serà impossible".

La Sala Beckett dona a conèixer el teatre del valencià Paco Zarzoso

Redacció
BARCELONA

La Sala Beckett ofereix un cicle d'activitats, espectacles i lectures sobre el teatre del dramaturg Paco Zarzoso. Des d'avui fins al 9 de febrer s'hi representa *El hipnotitzador*, codirigit per Toni Casares -director artístic de la sala- i el mateix Paco Zarzoso i interpretat per Pedro Rebollo. Es tracta d'un monòleg inspirat en l'actual societat adormida, sonàmbula, buida i malalta que viu amb els ulls tancats les 24 hores del dia. "És un missatge d'esperança en aquests temps de negror que imperen, en què ens estan hipnotitzant", afirma Rebollo, que interpreta la figura d'un actor fracassat, ara hipnotitzador capaç d'adormir tota una ciutat. La visió d'un quadre en un museu de la ciutat sense vida marcarà un punt d'inflexió que farà mantenir al protagonista un diàleg amb Déu i realitzar un recorregut cap als inferns personals "en què es qüestionen l'angoixa i la solitud del poderós i l'estat letàrgic en què viu la societat", segons Toni Casares. I és que l'hipnotitzador corre el perill de ser hipnotitzat. D'altra banda, del 12 al 16 de febrer s'hi representarà *Umbral*, text del mateix dramaturg interpretat per la companyia argentina Umbral, sota la direcció del també argentí Fernando Piernas. A través de cinc històries, l'obra analitza la incapacitat d'estimar. Així mateix, a L'Obrador de la Sala Beckett s'oferiran durant la primera quinzena de febrer diferents seminaris i lectures de textos de Paco Zarzoso i Lluïsa Cunillé.

TEATRE 'Celobert'

Cada parella és un món

Juan Carlos Olivares

'Celobert', de David Hare. Traducció: Joan Sellent. Direcció: Ferran Madico. Escenografia: Joaquim Roy. Vestuari: Maria Araujo. Il·luminació: Julià Colomer. Intèrprets: Josep Maria Pou, Marta Calvó i David Janer. Barcelona, Teatre Romea, 20 de gener.

Quan elles i ells, embardissats en una viva discussió sobre les relacions de parella, arriben a la conclusió que "totes les parelles són un món", és que s'han acabat els arguments intel·ligents. Quan David Hare arriba a aquest suposat final de la història comença a dibuixar l'autèntica dimensió del

tòpic. *Celobert* aconsegueix l'inassabile: establir un superb equilibri entre el gran món de les ideologies i el conflicte de classes, d'una banda, i el món privat dels sentiments, la felicitat i la pena que acompanyen cada individu sense titulars periodístics ni assajos.

Tot concentrat en les 24 hores d'una parella que es retroba després d'un llarg temps de separació. En aquest període les seves vides i la idea de com viure-les, abans més o menys paral·leles, s'ha anat allunyant progressivament fins a un punt de no retorn. Ell és un magnífic representant del neoliberalisme depredador de l'era Thatcher; ella, una professora vocacional que es desgasta en una de les escoles més dures del més dur dels suburbis londinencs. Els separen a més l'edat i una esposa. El primer obstacle mai va importar, el segon ha desaparegut fa un any gràcies al càncer.

Tot sembla llest per reprendre la intensa relació que van viure durant sis anys. Sembla fàcil un cop llepades les ferides íntimes que un i altre es van causar. Un procés de cura que Hare desenvolupa durant tot el primer acte i que permet compartir un retrat extraordinari d'emocions trobades, on la veritat es transforma en cada nova rèplica.

Però Hare no els aïlla de les moltes realitats que conformen la societat que ell millor coneix. A través del conflicte d'una parella també es retrata

l'Anglaterra dels últims vint anys, els seus triomfs (per a uns pocs) i els seus fracassos (per a la majoria). En el segon acte, els individus s'han convertit en símbols de l'enfrontament social. Tot i que la rotunditat mitinera que exhibeix la dona desvirtua una mica la subtilitat dialèctica de la peça, l'autor és prou hàbil perquè l'home sigui un contrincant de qualitat.

Aquesta relació mai tornarà a ser el que era perquè Hare no confia en la rehabilitació del sistema. Però l'autor no tanca la porta de cop. Un tercer personatge (el fill de l'home de negocis) prologa dramàticament l'obra i es converteix en protagonista de l'epíleg: un esmorzar de luxe a la descarnada arquitectura d'un *loft* industrial. Un petit desig fet realitat minuts abans de capbussar-se de nou en el combat.

Ferran Madico condueix aquest fi text amb un extraordinari pols teatral. Deixa que les paraules flueixin amb un naturalisme transparent, que les accions s'acoblin amb la lògica perfecció d'una doble espiral d'ADN. Una direcció d'escena compartida fins al detall pels dos intèrprets protagonistes. Que Josep Maria Pou hi estigui brillant -llevat d'algun instant de freda mestria- no és notícia, però que Marta Calvó estigui a l'altura i a vegades fins i tot superi el gran actor és una fantàstica plusvàlua per a aquesta funció.